

Hvorfor kan kirken dog ikke selv få lov at bestemme? Hvad er det for en indblanding? Så måtte jeg henviser til, at sådan som systemet ser ud, når § 66 ikke er opfyldt, var vi nødt til at gøre det, fordi den danske folkekirke som det eneste trossamfund ikke har hverken åndelig eller økonomisk råderet over sig selv, men er underlagt statens skalten og valten og altså også indimellem et ikke altid musisk Folketing. Jeg synes, jeg har hørt nogle gode takter, så det ikke kan blive helt katastrofalt denne gang, og det skal jeg glæde mig over.

Men selv uden det rod, der er dukket op med bloktilskudsdiskussionen, synes jeg, der er problemer i forslaget. Vi savner stadig en grundlæggende klargøring af, hvordan regeringen opfatter kirken. Er den en hel masse enkeltmenigheder – det, som på teologisk hedder kongretionalisme – eller er der noget, der hedder den danske folkekirke? Det er der i grundloven, men i forslaget er det eneste samlande punkt Kirkeministeriet. Selvfølgelig kan kirkeministeren jo mene, at hun fungerer godt som ærkebiskop, og hun opfører sig jo også derefter, men problemet er alligevel, at det havde været meget godt at få en redegørelse for, hvordan man ser kirken som enkeltmenigheder.

Som jeg kan se det, er de samlande organer i kirken dem med de folkeligt valgte biskopper, altså stifterne, og hvis jeg overhovedet kan se en linje i forslaget, går den ud på, at man systematisk undergraver stiftsniveauet. Man delegerer hele tiden væk derfra. Man delegerer ikke væk fra Kirkeministeriet, man delegerer konsekvent væk fra stifterne, og hvorfor det? Det skyldes ikke nogen overvejelser over, hvor tingene ligger mest hensigtsmæssigt, som vi ellers gør os, når vi skal se på, hvordan vi skal forvalte tingene, og hvordan vi skal bruge pengene. Så siger vi: Hvor ligger tingene mest hensigtsmæssigt for at få såvel demokrati som økonomi håndteret forsvarligt? Her går man simpelt hen efter at få undergravet stifterne.

At det ser sådan ud, kom jo frem, da kirkeministeren forleden dag pludselig stod ude på Vesterbro og sagde: Skulle vi ikke tage at sammenlægge alle kirkerne herude til én? Uden hensyn til det arbejde, der er blevet lavet i Københavns Stift om det problem, hører vi en kirkeminister sige: Det fine, fine netværk af menigheder ud over landet er jo lidt upraktisk, det er lidt dyrt, så vi smækker lige det hele sammen. Så kan jeg igen ikke se andet, end at sammenhængen i dette forslag er at gøre kirkeministeren til ærkebi-

skop og sørge for, at stifterne får mindst muligt at skulle have sagt.

Jeg deler den bekymring, som jeg også har hørt tidligere i debatten i dag, og som bl.a. Lindhardt i første del af sit svar gør meget grundigt rede for: det, vi får her, kan altså blive et eldorado for Parkinsons lov. I stedet for at have 10 stifter får vi bygget 111 op med det hele, så vi kommer til at bruge alle vores penge til forvaltning.

Jeg synes ikke, det ser specielt lovende ud, og alt i alt vil SF være skeptisk afventende. Hvis det viser sig, at vi kan få en masse ting belyst på en god måde, er det da fint at kunne lægge en ordentlig, ansvarlig forvaltning ud til menighedsrådene, som ikke betyder, at de bare kommer til at drukne i en hel masse ting, som de alligevel er bundet til i alle leder og kanter. Kan det komme til at fungere, er det fint for os, men vi vil være meget afventende og – lad det bare komme frem – ret skeptiske.

Kl. 15.45

Niels Helveg Petersen (RV):

Lovforslaget er jo fremsat i en stærkt modereret form i forhold til det materiale, der blev sendt ud fra kirkeministeren i foråret 2002, og også vi i Det Radikale Venstre glæder os meget over den meget store aktivitet, der har været i kirkelige kredse i forbindelse med udarbejdelse af hørings svar i flere omgange. Det er absolut et godt udtryk for et stærkt engagement i folkekirkens forhold.

Det Radikale Venstre vil gå positivt ind i udvalgsarbejdet. Vi finder, at der er gode takter i forslagene om budgetsamråd og rammebevillinger, og der er også noget positivt at sige og mene om at erstatte rådighedsbeløbet med sognefuldmagt. Der er også nogle problemer i det, måske ikke mindst ved udtrykket »kirkelige aktiviteter«, men lad os se på det.

De største betænkeligheder har vi ved provstiudvalgenes øgede opgaver. Provsteforeningens indvendinger er det værd at notere, også fra flere stifter gøres der opmærksom på, at der er en risiko for øget bureaukrati indbygget i dette lovforslag, og spørgsmålet er også, hvordan de økonomiske rammer hænger sammen med de nye aktiviteter. Det er noget, som det er nødvendigt at se på under udvalgsarbejdet, og i øvrigt er jeg enig med den konservative ordfører, hr. Knud Erik Kirkegaard, i, at vi skal se nøje på de indvendinger, der er kommet med hørings svarene.